
Giuseppe de Ribas - Josep de Ribes

Autor:

Data de publicació: 12-06-2022

[Salta a la navegació](#)[Salta a la cerca](#)

Josep de Ribas

Retrat de José de Ribas de Lampi, pintura conservada a l'Ermita

Naixement

Nàpols, 24 de setembre de 1749

Mort

Sant Petersburg, 13 d'abril de 1800

Dades militars

País servit

Rússia

Forces armades

Armada

Anys de servei

1774-1800

Grau

Almirall

Guerres

Guerra russoturca (1768-1774)
Guerra russoturca (1787-1792)

Batalles

Accions navals al setge d'Ochakov (1788)

Batalla de Tendra

Setge d'Izmail

Articles militars a la Viquipèdia

Manual

José de Ribas, nom complet José Pascual Domingo de Ribas y Boyons, conegut a Itàlia com Don Giuseppe de Ribas y Boyonsin, a Rússia com Osip (Iosif) Michajlovi? Deribas en rus: ???? (?????) ?????????? ?????????? (Nàpols, 24 de setembre de 1749 - Sant Petersburg, 14 de desembre de 1800), va ser Almirall espanyol. Va ser el fundador de la ciutat i port d'Odessa, un dels principals de la Rússia moderna.

Biografia

Primers anys

José era fill de Miguel de Ribas y Buyens, descendent d'una noble família espanyola i cònsol de la seva terra natal al Regne de Nàpols. La seva mare era Margaret Plunkett, d'ascendència irlandesa. El seu pare, com a oficial i membre de la cort espanyola, es va traslladar a Nàpols al servei de Carles VII (futur Carles III d'Espanya), després de la Guerra de Successió Espanyola. José va poder estudiar amb tutors privats, destacant especialment en el coneixement d'idiomes, parlant amb fluïdesa en els sis idiomes (espanyol, italià, llatí, anglès, francès i alemany, als quals més tard es va afegir el rus).

Carrera militar

Escut personal de José de Ribas amb banderes de l'exèrcit i àncora marina

Va entrar a l'exèrcit napolità a l'edat de 16 anys i va ser admès a la Guàrdia Napolitana (Regiment d'Infanteria Samnita) amb el rang de segon tinent. A l'edat de vint anys, amb el rang de major de l'exèrcit, la seva vida va fer un gir: va ser presentat a Livorno al comte Aleksei Grigorievich Orlov, germà de l'amant de l'emperadriu Caterina la Gran, Grigori Grigoryevich Orlov, que el va portar al seu servei com a assistent i intèrpret. Durant el seu viatge a Rússia, va participar en la Guerra russoturca (1768-1774).

El 1772 va arribar a Rússia, amb el rang de capità. El 1783 va entrar al servei del nou favorit de l'emperadriu, el príncep Grigori Alexandrovich Potemkin. Promogut al rang de coronel, va participar en la conquesta de la península de Crimea, per tal de construir la nova base de la Flota del Mar Negre, Sebastopol. Amb l'esclat de la Guerra russoturca (1787-1792) es va convertir en l'oficial d'enllaç entre el general rus Grigori Alexandrovich Potemkin i l'almirall nord-americà John Paul Jones. Sobre aquest període, l'historiador nord-americà King va dir d'ell:

Va treballar assíduament per mantenir relacions entre Jones i altres oficials europeus, especialment el príncep de Nassau-Siegen i Potemkin. Va gestionar els diversos casos d'insubordinació i alcoholisme a l'exèrcit parlant amb claredat en lloc d'apuntar immediatament i només al càstig. La seva actuació va ser notada [pels seus superiors] i ben recompensada. Potemkin el va transferir personalment de la marina i el va posar al capdavant de l'exèrcit sota els informes directes del comte Ivan Vasilievich Gudovich, un dels generals més coneguts i condecorats del teatre de guerra del sud[1]»

A finals de 1789, els granaders de De Ribas van capturar Khadjibey (el poble on més tard s'aixecaria la ciutat d'Odessa) sense lluitar: "Va ser, de fet, una de les majors no batalles de la guerra. Tot plegat no va durar més de mitja hora. La guarnició otomana, unes poques dotzenes de soldats i els seus oficials, es van rendir gairebé immediatament. [2]

El seu major èxit personal, però, va ser el setge d'Izmaïl el 1790 sota el comandament suprem del Mariscal de Camp Aleksandr Suvórov. De Ribas va proposar un pla d'atac que va ser aprovat per Suvórov, i va permetre a les forces russes per al mar i la terra prendre la fortalesa que es considerava inexpugnable. La derrota va ser vista com una catàstrofe a l'Imperi Otomà, mentre que a Rússia fins i tot va ser glorificada en l'himne nacional. El 1791 de Ribas va ser promogut a contraalmirall i comandant de la Flota russa del Mar Negre. Va ser promogut a vicealmirall el 1795 i almirall el 1796.

Monument a José de Ribas al port d'Odessa

Poc després del final de la guerra, va proposar un pla a Caterina per transformar l'antic poble otomà de Khadjibey en un dels principals ports russos que anualment no corrien el risc de congelació a l'hivern; la tsarina va acceptar la idea i el 27 de maig de 1794 va emetre un edicte per a la fundació d'un centre d'intercanvi comercial i marítim del qual de Ribas es va convertir en administrador en cap (glavnyi nachal'nik). L'almirall va començar la construcció de cases de pedra i edificis administratius que més tard seran la base de la futura ciutat d'Odessa. [3]

José de Ribas va estar implicat en el complot per assassinar l'emperador Pau, però va morir molts mesos abans de l'assassinat. Nombroses fonts suggereixen que va ser enverinat per un dels conspiradors, el comte von Palen, per evitar que revelés la intriga que es va teixir contra el tsar. Va ser enterrat al cementiri dels alemanys de Sant Petersburg.

Maçó, va ser membre d'una lògia a Sant Petersburg.

El dia del bicentenari de la fundació de la ciutat d'Odessa (2 de setembre de 1994), es va donar a conèixer un monument a José de Ribas a la ciutat, situat a l'inici del carrer Deribasovskaya. Per destacar el paper que va jugar De Ribas en la fundació de la ciutat, l'escultor d'Odessa Alexander Knyazik va representar l'almirall amb un retaule en una mà i un mapa detallat de la ciutat en l'altra.

Matrimoni

Es va casar amb Anastasia Ivanovna Beckaya (1741-1822), la filla il·legítima d'Ivan Ivànovitx Beckoj. Van tenir dues filles;

Sofia Osipovna (1779-?), casada amb Ivan Saviè Gorgola;
Ekaterina Osipovna (1794-1827), casada amb Mikhaïl Dòl-lúkov.

Honors

Cavaller de l'Orde d'Alexandre Nevski

Cavaller II de l'Orde de Sant Jordi

Cavaller II Classe de l'Orde de Sant Vladímir

Comandant de l'Orde de Sant Joan de Jerusalem

Espasa d'or al coratge

Notes

[^] Rei, Odessa, p. 47.

[^] Rei, Odessa, p. 48.

[^] Rei, Odessa, pp. 51-52.

[^] Notizie dei regni di Caterina II e Paolo Primo accompagnato de notes interessants, Velletri, Antonio Mugnoz, 1839, p. 51.

[^] Tatiana Bakounine, Répertoire biographique des Francs-Maçons Russes, Institut d'Etudes slaves de l'Université de Paris, 1967, París, p. 444-445.

Bibliografia

Aleksandr Deribas, "Staraja Odessa", Optimum, 2012, p. 7.

Altres projectes

A Wikimedia Commons hi ha contingut multimèdia relatiu a: José de Ribas

Control d'autoritats

VIAF 5972154983550867860008 · GND (DE) 117728751X · BNE (ES) XX4975246 (data) · WorldCat Identitats
viaf-5972154983550867860008